

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti U., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 81/2010-680 zo 16. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti U., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti U., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. K., B. B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 81/2010-680 zo 16.

novembra 2010 (ďalej len „krajský súd“ a „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ v postavení navrhovateľa bol účastníkom konania vedeného na OS Bratislava III pod sp. zn 10C 187/2003, v ktorom na základe určovacieho návrhu zo dňa 28. 11. 2003 podaného v zmysle § 80 písm. c) OSP a po vykonanej zmene návrhu sa domáhal, aby súd v rozsudku vyriekol, že na strane navrhovateľa neexistuje peňažný záväzok voči odporcovi v I. rade podľa písomného uznania záväzku vyhotoveného formou notárskej zápisnice spísanej dňa 2. 7. 2003 pod zn. NZ 656/2003, Nz 55088/2003 na Notárskom úrade označenom v návrhu a súčasne v návrhu uviedol, že túto považuje za nespôsobilý exekučný titul.

Na súdnom pojednávaní dňa 27. 04. 2007 prvostupňový súd pripustil zmenu návrhu a zmenu petitu návrhu tak ako je vyššie uvedené. Uznesením z 22. 5. 2008 súd prvého stupňa rozhodol opakovane o pripustení zmeny návrhu na začatie konania tak, že predmetná notárska zápisnica je nespôsobilým exekučným titulom, z ktorého navrhovateľovi nevznikol voči odporcovi v prvom rade žiadny peňažný záväzok. Zároveň súd po predchádzajúcom pripustení vstupu do konania odporcu v II rade, uznesením z 8. 1. 2007, ďalším uznesením z 22. 5. 2008 pripustil zmenu návrhu tak, že súd rozhodne aj o určení, že navrhovateľovi nevznikol právny záväzok voči odporcovi v II rade na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej 23. 10. 2003 medzi odporcom v I. rade a odporcom v II. rade.

Súd prvého stupňa rozsudkom z 30. 11. 2009 zamietol návrh navrhovateľa v celom rozsahu a súčasne ho zaviazal k náhrade trov konania voči odporcovi v I. rade a odporcovi v II rade.

Z pôvodného návrhu navrhovateľa a z ďalších ním vykonaných zmien návrhu bolo zrejmé, že sa jedná o určovací návrh podľa § 80 písm. c) OSP a tomu zodpovedala aj skutočnosť, že navrhovateľ preukazoval v konaní svoj naliehavý právny záujem na určení neexistencie záväzku voči odporcovi I a odporcovi II.

Súd prvého stupňa skúmal splnenie a existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovaných určeníach zo strany navrhovateľa a následne dospel k záveru, že v tomto

konaní nie je možné posudzovať, či notárska zápisnica je spôsobilým exekučným titulom, že to prináleží iba exekučnému súdu v rámci exekučného konania.

S návrhom navrhovateľa smerujúcim k tomu, aby súd rozhodol aj „o neexistencii jeho peňažného záväzku voči odporcovi v rade I“ sa súd vôbec nezaoberal. Prečo bol určovací návrh týkajúci sa peňažného záväzku podľa uznania záväzku, ktorý sa stal exekučným titulom voči o odporcovi v rade I zamietnutý, vôbec neodôvodnil. Poukázal iba na prebiehajúce konanie o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, ktoré však nebolo a doposiaľ nie je právoplatne skončené, ignorujúc pritom inštitút „uznania záväzku“, tiež právne dôsledky, ktoré zákon s uznaním záväzku spája. Nebral do úvahy skutočnosť, že písomným uznaním záväzku osoba podpisujúca uznanie záväzku bez ohľadu na právny základ vzniku záväzku, dáva inej osobe záväzný prísľub na splnenie dlhu, nevylučujúc pritom „uznanie neexistujúceho záväzku“. Súd prvého stupňa nebral do úvahy, že domnienka existencie dlhu založená uznaním dlhu je vyvratiteľná, čo znamená, že dlžník, ktorý svoj dlh uznal, môže následne namietat, že dlh nevznikol pričom však existenciu týchto skutočností musí preukázať dlžník t. z. Navrhovateľ, čo aj preukazoval navrhovateľ v konaní po celú dobu. Súd nebral na zreteľ právne významnú skutočnosť spočívajúcu vo vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu a s tým súvisiacu existujúcu hrozbu vykonania exekúcie spojenú s neoprávneným odňatím majetku navrhovateľa a poškodením jeho vlastníckych práv, vrátane práva na ochranu majetku (čl. 20 ods. 1 Ústavy).

Pri rozhodovaní o určovacom návrhu voči odporcovi II súd zdôvodnil zamietavý rozsudok tým, že navrhovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení a, že v tomto konaní sa navrhovateľ domáhal určenie „neexistencie určitej právnej skutočnosti“, právnych účinkov zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi odporcom I a odporcom II. Tiež, že takýmto určením sa právne postavenie navrhovateľa ako dlžníka nezmení.

S vyvratiteľnosťou domnienky existencie dlhu aj voči odporcovi II a s uplatnenými námietkami navrhovateľa sa súd vôbec nevyporiadal odôvodňujúc, že nebo splnený základný predpoklad určovacej žaloby...

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie podaním z 10. 1. 2010, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, dospel k nesprávnym

skutkovými zisteniami, nevysporiadal sa správnymi argumentmi navrhovateľa uvedenými v konaní, ktorými odôvodňoval naliehavý právny záujem, tieto vôbec nevyvrátil, ponechal bez povšimnutia, nevysporiadal sa ani s námietkou osobitných právnych účinkov spôsobených písomným uznaním dlhu, existujúceho exekučného titulu, pričom tieto trvajú i naďalej bez ohľadu na zmluvný vzťah medzi účastníkmi a zmluvu, ktorá bola napadnutá žalobou, rovnako ani s tým, že naďalej sú ohrozené práva navrhovateľa a jeho právne postavenie v budúcnosti, čo možno odstrániť iba určením neexistencie záväzku navrhovateľa voči odporcovi I a voči odporcovi II., keďže nemožno vylúčiť ani ďalšie postúpenie neexistujúcej pohľadávky od odporcu II na tretiu osobu. Navrhovateľ tiež poukázal na to, že nemá možnosť v žiadnom inom konaní preukazovať neexistenciu dlhu, ktorý bol písomne uznaný 2. 3. 2003 a že súd musí zohľadňovať vyvrátenú domnienku o existencii záväzku inak je jeho postup v rozpore s ust. § 133 OSP.

V odvolaní opakovane navrhovateľ zdôraznil, že sa domáha určenie neexistencie peňažných záväzkov voči odporcovi I a odporcovi II a nič nebráni súdu, aby rozhodol o určení neexistencie označených záväzkov voči odporcom, keďže návrh bol dostatočne určitý a zrozumiteľný a bolo v ňom vymedzené spôsobom nevzbudzujúcim žiadnu pochybnosť o neexistencii ktorých, záväzkov má byť rozhodnuté. Navrhovateľ tiež uviedol ak je petit určitý a zrozumiteľný, čo aj len v časti a návrh obsahuje všetky potrebné skutkové údaje o neexistencii záväzkov, nie je možné bez ďalšieho nerozhodnúť o určení neexistencie záväzkov a súčasne v podanom odvolaní upravil petit podaného návrhu tak že, zúžil petit pôvodného návrhu na rozhodnutie iba o neexistencii záväzkov, čoho sa však domáhal aj pred prvostupňovým súdom. Navrhovateľ postupoval v konaní podľa § 95 OSP, § 211 ods. 2 OSP.

Krajský súd rozsudkom zo 16. 11. 2010 zn. 14 Co /81/2010-680 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II v časti, v ktorej bol návrh zamietnutý.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový súd vec posúdil správne po právnej stránke a patrične odôvodnil.

V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že súdy nie sú bezvýhradne viazané žalobným petitom a nie je ich povinnosťou prevziať jeho znenie do výroku rozhodnutia, poukazujúc na to, že rozhodujúce je, aby bola zachovaná obsahová zhodnosť medzi žalovaným nárokom a súd môže formulovať výrok rozhodnutia aj inými slovami. Tým

vlastne krajský súd potvrdil správnosť a dôvodnosť právnych argumentov uvedených navrhovateľom v odvolaní. V rozpore z predošlým však odvolací súd súčasne konštatuje, že navrhovateľ v odvolacom konaní sa domáha rozhodnutia o výroku t. j. o otázke, ktorá nebola predmetom konania, popierajúc pritom obsah samotného návrhu aj po pripustenej zmene, z ktorého bolo zrejmé, že cieľom návrhu podaného podľa § 80 písm. c) OSP bolo práve určenie neexistencie peňažného záväzku voči odporcovi v I. rade v previazanosti na vykonané uznanie záväzku a namietanú existenciu dlhu navrhovateľa v čase uznania.

Krajský súd vôbec však neodôvodnil, prečo nerozhodol o určení neexistencie záväzku, ktorého výroku sa navrhovateľ domáhal.

Súčasne neodôvodnil, prečo nerozhodol o neexistencii záväzku navrhovateľa v II rade. Iba strohé konštatovanie, že takéto určenie nerieši spornosť vzťahov medzi účastníkmi, preto na takomto určení ani nie je naliehavý právny záujem, bez akéhokoľvek odkazu na zákonné ustanovenie, nie je riadnym odôvodnením jeho právneho záveru.

Rovnako konštatovania odvolacieho súdu o dôvodných námietkach odporcov v súvislosti s námietkou premlčania týkajúcej sa zmeneného žalobného petitu až dňa 22. 5. 2008 v previazanosti na uznanie dlhu, ku ktorému došlo 2. 7. 2003 sú bez akéhokoľvek odkazu na príslušnú právnu normu alebo zákonné ustanovenie. Svojvoľné a nepravdivé je konštatovanie odvolacieho súdu o tom, že určenia neexistencie peňažného záväzku sa navrhovateľ domáhal v inom súdnom konaní, pretože predložené rozhodnutie NS SR 5 Cdo 99/2009 bolo vydané v inej právnej veci, v ktorej sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti zmlúv o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a určenia vlastníctva. Toto rozhodnutie nerieši existenciu, či neexistenciu záväzku uznania formou notárskej zápisnice, ktorá je priamo exekučným titulom a predstavuje stálu hrozbu uskutočnenia neoprávnených zásahov do majetkovej sféry navrhovateľa ako potencionálneho povinného...

Sťažovateľ je toho názoru, že vydaným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, ale najmä Krajského súdu v Bratislave bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 127 ods. 1 čl. 141 ods. 1, v spojení s čl. 144 ods. 1 a právo na spravodlivý proces čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože výsledok odvolacieho súdu je rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru...

Konaním najmä odvolacieho súdu bolo zjavne popreté právo sťažovateľa na súdnu ochranu, keď sťažovateľovi nebola poskytnutá náležitá súdna ochrana jeho práva. V súdnom konaní bolo rozhodujúce, aby súd rozhodol o neexistencii záväzku navrhovateľa voči odporcovi I a súčasne o neexistencii záväzku voči odporcovi II. Odvolací súd mal preskúmať zákonnosť rozhodnutia prvého stupňa zo všetkých dôvodov vo vzťahu k základnej otázke a rešpektovať pritom základný účel súdneho konania a zásady súdneho konania...

Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a hodnotenie náležitostí či skutočností, ktoré nemajú zásadný význam pre poskytnutie ochrany práva a idú nad rámec zákona, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu...

V predmetnej veci najmä rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým tento potvrdil zamietavý rozsudok súdu prvého stupňa, keď nerozhodol o podstatnej a rozhodujúcej otázke v konaní, neposkytol navrhovateľovi, sťažovateľovi ochranu jeho právam, ktorej sa tento domáhal na všeobecnom súde, naviac tiež bez toho, aby v svojom rozhodnutí boli v dostatočnej miere uvedené dôvody, na ktorých bol rozsudok založený, keďže tento nedal odpoveď na tie otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam a týkali sa určenia neexistencie záväzkov.

Odvolací súd nevenoval vôbec dostatočnú pozornosť obsahu samotného návrhu ani upravenému petitu návrhu, inak by dospel k zisteniu, že cieľom podaného návrhu bolo rozhodnúť „práve o neexistencii záväzkov navrhovateľa, sťažovateľa voči odporcom. Ani odlišnosť pojmov a slovných výrazov uvedených v petite návrhu, či slovne presunutá štylizácia petitu nemohla totiž viesť všeobecný súd k prijatiu záveru, že predmetom konania je niečo iné ako „určenie neexistencie samotného peňažného záväzku“. Dôsledkom nesprávnej úvahy najmä odvolacieho súdu, ale aj súdu prvého stupňa bol potom vydaný rozsudok, ktorým nebola poskytnutá spravodlivá ochrana právam navrhovateľa. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana zákonom predpokladanej kvalite dostane bez toho aby sa mu ukladali povinnosti, ktoré od účastníka nevyžaduje zákon (čl. 2 ods. 3 Ústavy).

yslovený nesprávny právny záver prvostupňového súdu a právny názor odvolacieho súdu, spočívajúca v nesprávnej interpretácii a aplikácii prísl. ust. OSP a v konečnom dôsledku vydanými rozhodnutiami došlo k zjavnému popretiu práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

Nemožno prehliadnúť ani to, že právny poriadok (ustanovenia Občianskeho zákonníka) pripúšťa vyvratiteľnú domnienku existencie dlhu založeného uznaním a až následne je zistené, že dlžník ktorý záväzok uznal, skutočným dlžníkom nie je. Keďže právny poriadok pripúšťa uznanie záväzku formou notárskej zápisnice, ktorá je samostatným exekučným titulom, iba na základe takto vykonaného uznania môže dôjsť k priamemu zásahu do majetkovej sféry osoby, ktorá nie je dlžníkom a žiadny záväzok nemá, no napriek tomu nič nebráni vykonaniu exekúcie na majetok v jej vlastníctve, pretože prioritne je chránený záujem osoby označenej za veriteľa v písomnom uznaní záväzku obsiahnutom v notárskej zápisnici podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v sťažnosti po jej prerokovaní a prijatí na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zn: 14Co/81/2010-680 zo dňa 16. 11. 2010, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zn: 10C 187/2003-618 zo dňa 30. 11. 2009, bolo porušené základné ústavné právo sťažovateľa garantované čl. 46 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 127 ods. 1 čl. 141 ods. 1, v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, zn: 14Co/81/2010-680 zo dňa 16. 11. 2010 sa zrušuje.

3. U. s. r. o. priznáva trovy konania spočívajúce v právnom zastúpení 8.890,20 €, ktoré je odporca povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. D. K... do 30 dní od tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako navrhovateľka sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 187/2003 návrhom na začatie konania po jeho zmenách domáhala takéhoto určenia:

„Súd určuje, že notárska zápisnica spísaná na notárskom úrade Mgr. Z. B., pod sp. zn. N 656/2003, Nz 55088/2003 zo dňa 2. 7. 2003 je nespôsobilým exekučným titulom, z ktorého navrhovateľovi nevznikol žiadny peňažný záväzok voči odporcovi v 1. rade,

Súd určuje, že navrhovateľovi nevznikol žiadny právny záväzok voči odporcovi v 2. rade na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 23. 10. 2003 medzi odporcom v 1. a 2. rade.“

Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 187/2003-618 z 30. novembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľky v celom rozsahu a zaviazal ju na náhradu trov konania.

Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a porušenie svojho základného práva vidí v nesprávnych právnych záveroch krajského súdu (ako i okresného súdu, ktorého rozsudok, a tým aj právne závery boli napadnutým rozsudkom potvrdené).

Podstatou argumentácie sťažovateľky je nesprávne ustálenie predmetu jej určovacieho návrhu okresným súdom i krajským súdom. Podľa sťažovateľky okresný súd aj krajský súd nesprávne a len z dôvodu neprípustnej formálnej viazanosti petitom jej návrhu bez náležitého zdôvodnenia nerozhodli o jej návrhu na „určenie neexistencie peňažného záväzku“, ktoré sťažovateľka podľa svojho názoru navrhovala v petite návrhu. K tejto argumentácii sťažovateľky uviedla: *«Odvolací súd nevenoval vôbec dostatočnú pozornosť obsahu samotného návrhu ani upravenému petitu návrhu, inak by dospel k zisteniu, že cieľom podaného návrhu bolo rozhodnúť „práve o neexistencii záväzkov navrhovateľa, sťažovateľa voči odporcom. Ani odlišnosť pojmov a slovných výrazov uvedených v petite návrhu, či slovne presunutá štylizácia petitu nemohla totiž viesť všeobecný súd k prijatiu záveru, že predmetom konania je niečo iné ako „určenie neexistencie samotného peňažného záväzku“.»*

Sťažovateľka namietala aj nesprávnosť a nedostatočnú odôvodnenosť záverov krajského súdu „o dôvodných námietkach odporcov v súvislosti s námietkou premlčania týkajúcej sa zmeneného žalobného petitu“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie,

že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že právne závery krajského súdu (ako ani okresného súdu) sa nevyznačujú arbitrárnosťou a sú súladné so zákonom ako i konštantnou judikatúrou. Pričom ani sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuvádza žiadnu argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá relevantne spochybníť správnosť týchto záverov. Krajský súd svoje závery v napadnutom rozsudku zdôvodnil vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo, keď uviedol: *„Odvolací súd predovšetkým skúmal správnosť postupu súdu prvého stupňa z hľadiska jeho viazanosti návrhom na začatie konania v zmysle § 153 O. s. p.. Až na stanovené výnimky v občianskom súdom konaní súd nemôže navrhovateľovi priznať viac ako požadoval v žalobnom petite a odporcovi nemôže uložiť inú povinnosť, ako povinnosť navrhovanú navrhovateľom (nález US ČR 2780/2008). Je pravdou, že súdy nie sú bezvýhradne viazané žalobným petitom a nie je ich povinnosťou bezvýhradne, prevziať jeho znenie do výroku rozhodnutia. Rozhodujúce je, aby bola zachovaná obsahová zhodnosť medzi žalovaným nárokom a súd môže formulovať výrok rozhodnutia aj inými slovami. Navrhovateľ sa však v odvolacom konaní domáha rozhodnutia o výroku, ktorý nebol predmetom konania. Je podstatný rozdiel medzi uplatneným určovacím petitom o nespôsobilosti notárskej zápisnice byť exekučným titulom, a určovacím petitom o neexistencii samotného peňažného záväzku. Ide o dva rozdielne nároky, ktoré nie je možné preklenúť rozdielnymi výrazovými prostriedkami. Od výroku o nespôsobilosti notárskej zápisnice byť exekučným titulom, navrhovateľ odvodzoval aj ďalší žalobný petit, že mu nevznikol peňažný záväzok voči odporcovi v 2.. rade zo zmluvy o postúpení pohľadávok. Zmluvou o postúpení pohľadávok nový veriteľ len vstupuje do práv a povinností predchádzajúceho veriteľa, a samotné určenie, že dlžník nemá záväzok voči novému veriteľovi nerieši spornosť vzťahov medzi účastníkmi právneho vzťahu. Preto na takomto určení nie je naliehavý právny záujem... Z vyjadrení navrhovateľa v prvostupňovom aj odvolacom konaní je navyše zjavné, že určenia neexistencie peňažného záväzku sa domáhal v inom súdnom konaní, ktorého výsledkom je aj predložené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5 Cdo 99/2009, v ktorom je vyslovený záväzný právny názor o neplatnosti zmluvy o prevode a zmluvy o odplate obchodného podielu medzi*

navrhovateľom a odporcom v I. rade, ktoré sú právnym titulom aj peňažného záväzku uznaného navrhovateľom v spornej notárskej zápisnici.“

Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „Svojvoľné a nepravdivé je konštatovanie odvolacieho súdu o tom, že určenia neexistencie peňažného záväzku sa navrhovateľ domáhal inom súdnom konaní, pretože predložené rozhodnutie NS SR 5Cdo 99/2009 bolo vydané v inej právnej veci, v ktorej sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti zmlúv o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a určenia vlastníctva. Toto rozhodnutie nerieši existenciu, či neexistenciu záväzku uznania formou notárskej zápisnice...“, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na ďalšiu časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorú sťažovateľka nenamietala a v ktorej sa uvádza: „Podaním zo dňa 5. 10. 2010 navrhovateľ predložil rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 5Cdo 99/2009 zo dňa 19. 5. 2010, v ktorom sa konštatuje, že zmluva o prevode obchodného podielu z 2. 6. 2003 uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom v I. rade je absolútne neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre jej neurčitost' a to v dôsledku absencie uvedenia ceny obchodného podielu alebo spôsobu určenia jej výšky. Navrhovateľ uviedol, že tento rozsudok potvrdil, že navrhovateľovi nikdy nevznikol voči odporcovi v I. rade žiadny peňažný záväzok. To znamená, že v čase vykonaného uznania záväzku formou notárskej zápisnice zo dňa 2. 7. 2007 na strane navrhovateľa neexistoval žiadny riadny a platný záväzok voči odporcovi v I. rade označenom za veriteľa v notárskej zápisnici...“

Ústavný súd preto pri preskúmaní rozsudku krajského súdu nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľkou v petite sťažnosti označeným základným právom a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2011